

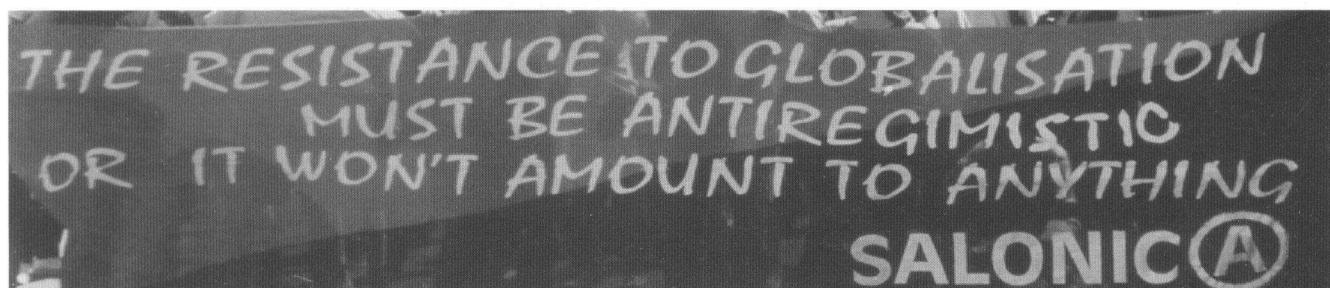
Βάσεις ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ

ΦΥΛΛΟ 8

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2002

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2003

Γιατί θα είμαστε εκεί

Μια σύνοδος κορυφής όπως αυτή που αναμένεται να γίνει στην Θεσσαλονίκη τον Ιούνιο του 2003, παρόλο που αφορά την Ε.Ε., είναι μια ακόμη αφορμή αντιπαραθέσεων, το έναυσμα των οποίων ξεκίνησε από το Σιάτλ. Όσο κι αν έχουν ενδιαφέρον τα ζητήματα που θα απασχολήσουν τη σύνοδο καθ' εαυτή, νομίζουμε πως το μεγαλύτερο ενδιαφέρον βρίσκεται στην ίδια την ύπαρξη της συνόδου.

Κι αυτό για τρείς λόγους:

ΠΡΩΤΟΝ: Μετά το Σιάτλ κάθε σύνοδος κορυφής που αφορά είτε την Ε.Ε. είτε την G8, τον Π.Ο.Ε., το Δ.Ν.Τ., την GATT κλπ, λειτουργεί σαν μαγνήτης, σαν πόλος αντιπαράθεσης των δυνάμεων που αποφασίζουν για τις τύχες του κόσμου και των δυνάμεων που υφίστανται αυτές τις αποφάσεις, κατεβάζοντας στο δρόμο τη διαφωνία τους ή την οργή τους. Αυτό φυσικά δεν σημαίνει πως αυτή η διαφωνία είναι κοινή ούτε προς τους στόχους ούτε προς τα μέσα της αντιπαράθεσης.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ: Ειδικά την Ε.Ε., δεν μπορούμε να την δούμε έξω από αυτό που αποκαλείται “νέα τάξη” πραγμάτων και “παγκοσμιοποίηση”. Το σύνολο των κυρίαρχων δυνάμεων δεν έχει απουσιάσει από καμμία μάχη αιχμής στα μέτωπα που άνοιξε στον πλανήτη η νεοφιλελεύθερη συμμαχία (το πολιτικό στίγμα της οποίας όχι μόνο δεν έχει καμία σχέση με τις παλιές παραδοσιακές πολιτικές δομές εξουσίας, -αριστερά, δεξιά, κέντρο κλπ.- αλλά κι όπου αυτή επικαλείται, επικαλείται αποκλειστικά για λόγους εσωτερικής κατανάλωσης χωρίς καμιά πραγματική αξία χρήσης ή ερμηνείας). Συνεπώς μια τέτοια σύνοδος ξεπερνάει τα γεωγραφικά όρια της Ευρώπης, κάτι που ρητά διατυπώθηκε στην πρόσφατη απόφαση της Λισαβώνας: “Η Ε.Ε. οφείλει να διατηρήσει έναν ηγεμονικό ρόλο στον κόσμο”. Τα “έξοδα” ενός τέτοιου ρόλου είναι το πραγματικό σημείο τριβής γύρω απ’ το οποίο συνωθούνται εξουσιαστές και εξουσιαζόμενοι, λαοί κι αφεντικά.

ΤΡΙΤΟΝ: Στο φράγμα της κόκκινης ζώνης κάθε συνόδου όπως και της προκειμένης, δοκιμάζονται όχι απλά οι φυσικές αντοχές αλλά κυρίως οι πολιτικοκοινωνικές αντοχές των “πολύχρωμων” διαδηλωτών. Αυτή η νέα “πολυχρωμία” δείχνει πως καμιά παραδοσιακή οργάνωση δεν μπορεί να νιώθει ασφαλής στο ρόλο που φαντάζεται ότι μπορεί να παίξει.

Κανένας εφάπαξ προσανατολισμός δεν μπορεί να διεκδικηθεί, τουλάχιστον τώρα. Πάει καιρός που οι παλιές παραδοσιακές συλλογικές οργανώσεις έπαψαν να είναι και συλλογικές και οργανώσεις. Κι αν κρατούν -όσο κρατούν- μια δύναμη, αυτή περιορίζεται είτε σε τοπικό, είτε το πολύ σε εθνικό επίπεδο. Μέσα στον ευρωπαϊκό και πολύ πιο έντονα στον παγκόσμιο χώρο παθαίνουν ναυτία.

Για να επανέλθουμε: Οι διαδηλώσεις στις συνόδους κορυφής πέρα από τον θεαματικό τους χαρακτήρα που είναι χωρο-χρονοθετημένος, πέρα από τις τακτικές του εντυπωσιασμού, μπορούν να γίνουν τόπος συνάντησης και συνεύρεσης, αντιπαράθεσης και συμμετοχής σπάζοντας τα όρια του χρόνου και του χώρου που θέτουν οι σύνοδοι.

Αυτό είναι το “εκρηκτικό” νόημα της σημειολογίας της κόκκινης ζώνης, ο ιμπεριαλιστικός χαρακτήρας της οποίας εμποφθαμιά το σύνολο της κοινωνικής ζωής.

Κι αν σπάσει, η “έκρηξη” δεν θα είναι τοπική κι αυτό το ξέρουν όλοι και κυρίως οι κυρίαρχοι.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση και η διακήρυξη του Μιχαήλ

“Σύμφωνα με το ομόφωνο αίσθημα του Συνεδρίου της Γενεύης, οφείλουμε να διακηρύξουμε:

- Ότι για να κάνουμε να θριαμβεύσει η ελευθερία, η δικαιοσύνη και η ειρήνη στις διεθνείς σχέσεις της Ευρώπης, για να κάνουμε αδύνατο τον εμφύλιο πόλεμο μεταξύ των διαφορετικών λαών που συνθέτουν την Ευρωπαϊκή οικογένεια, δεν υπάρχει παρά μόνο ένας τρόπος: να συγκροτήσουμε τις Ηνωμένες Πολιτείες της Ευρώπης.

- Ότι το παράδειγμα της μακαρίτισσας Γερμανικής Συνομοσπονδίας έχει αποδείξει προκαταβολικά πως μια Συνομοσπονδία μοναρχιών αποτελεί μια κοροϊ-

δία: ότι είναι ανίκανη να εγγυηθεί είτε την ειρήνη είτε την ελευθερία των πληθυσμών.

- Η ενότητα είναι ο στόχος, προς τον οποίο τείνει διαρκώς η ανθρωπότητα. Αλλά γίνεται μοιραία, καταστροφική για την ευφυΐα, την αξιοπρέπεια, την ευημερία των ατόμων και των λαών, κάθε φορά που διαμορφώνεται πέραν της ελευθερίας, είτε με την βία, είτε υπό την εξουσία μιας κάποιας θεολογικής, μεταφυσικής, πολιτικής ή ακόμη και οικονομικής ιδέας.”

Michel Bacunin

Συνέδριο της Γενεύης έτος 1867

(Οι παραλληλισμοί ανήκουν στον αναγνώστη)

Ευρώπη: τα δύο πρόσωπα του Ιανού

Για να μιλήσει κανείς για την Ευρώπη και τον ρόλο της στο σημερινό κόσμο, δεν μπορεί να σταθεί απλά και μόνο στο σχέδιο που εκπονούν γι' αυτήν τα αφεντικά της. Η αλήθεια βεβαίως είναι ότι υπάρχει μια δυναμική απ' την πλευρά των κυρίαρχων τάξεων που ωθεί ασυζητιτί τα πράγματα προς την κατεύθυνση της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης (ενιαίος ευρωπαϊκός χώρος).

Μια ιδέα που κρατάει απ' το τέλος του 2ου παγκ. πολέμου. Φυσικά, η ιδέα αυτή δεν είναι καινούρια.

Απ' τη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία μέχρι τον Χίτλερ, η ιδέα του ενιαίου ευρωπαϊκού χώρου κύλισε σε ποτάμια αίματος και αλληλοσφαγής. Το ότι αυτό δεν συμβαίνει με τον ίδιο τρόπο και τα ίδια μέσα σήμερα, δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχουν αντιθέσεις, αντιφάσεις και συγκρούσεις

συμφερόντων, που ναι μεν δεν φτάνουν στα όρια του πολέμου στο εσωτερικό της Ε.Ε. αλλά με μεγάλη ευκολία μπορεί το πολεμικό στοιχείο των εσωτερικών συγκρούσεων να προβληθεί εκτός ευρωπαϊκού φρουρίου όπως το απέδειξε ο τρόπος διάλυσης της Γιουγκοσλαβίας, ο πόλεμος στον Περσικό, στο Κόσσοβο, και πολύ πρόσφατα, ο πόλεμος στο Αφγανιστάν. Αν τώρα πάρουμε στα σοβαρά το όραμα του ενιαίου ευρωπαϊκού χώρου δεν έχουμε παρά να επισημάνουμε:

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ 18, Τ.Κ. 546 35, ΘΕΣ/ΝΙΚΗ Τ.Θ. 50067, Τ.Κ. 54 013

ΤΗΛ.: 261.290, e-mail: thessaloniki@resistance.gr

www.resistance.gr

Το “ΒΑΣΕΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ” θα το βρείτε
στα παρακάτω σημεία:

Βιβλιοπωλεία Θεσσαλονίκης:

ΚΕΝΤΡΙ, ΒΙΒΛΙΟΣΤΟΚ, ΡΑΓΙΑΣ, ΙΑΝΟΣ, ΛΟΞΙΑΣ, ΜΠΑΡΜΠΟΥΝΑΚΗΣ

Καφέ - διοκοπωλεία:

ΡΑΨΩΔΙΑ, ΛΩΤΟΣ, ΖΩΓΙΑ, VERDI, JOURNAL, Λ. ΝΙΚΗΣ 35, CAFE BAR CULT (Ευοσμος), CAFE GAZIA

Βιβλιοπωλεία Αθηνών:

ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ (Θεμιστοκλέους 37, Εξάρχεια), ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ, SOLARIS, ΟΥΤΟΠΙΑ,

και: ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΣΤΕΚΙ (Ζωοδόχου Πηγής 95-97), ΚΑΦΕ ΑΘΗΝΑΙΟΝ (Τσαμωδού 10),

Αλεξανδρούπολη: ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ TRAM, Ξάνθη: ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΣΕΛΙΔΕΣ (Βενιζέλου 29)

Σέρρες: ΣΤΕΚΙ “ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ” (Σταγείρων 11), Καβάλα: ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΣΤΕΚΙ ΚΑΒΑΛΑΣ

Ναύπακτος: ΤΑΒΕΡΝΑ “ΤΣΑΡΑΣ” (ΣΤΟ ΛΙΜΑΝΙ), Πάτρα: ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ “ΤΡΟΧΟΣ” (ΑΡΑΤΟΥ 14)

Λάρισα: ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ “ΣΚΑΛΑ” και “ΓΝΩΣΗ”

α) Η ένωση συμφερόντων μπορεί να αποδώσει προσωρινά οικονομική ισχύ, αλλά πολύ περιορισμένα, απ' τη στιγμή που δεν μπορεί να μεταφραστεί σε ενιαία πολιτική ισχύ.

β) Η πολιτική ισχύς στην σημερινή πραγματικότητα απαιτεί μηχανισμούς όχι μόνο οικονομικούς αλλά κυρίως και κατά πρώτο λόγο στρατιωτικούς, που να μπορούν να καλύπτουν όλο τον γεωγραφικό χώρο των οικονομικών συναλλαγών.

γ) Απ' τη στιγμή που οι οικονομικές συναλλαγές αποκτούν παγκόσμιο χαρακτήρα, ο γεωγραφικός χώρος της πολιτικής ισχύος δεν μπορεί παρά να έχει ανάλογο χαρακτήρα.

δ) Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι κάτω από αυτό το σκεπτικό οδηγούμαστε κατευθείαν σε άλλους πόλους εξουσίας που διαθέτουν αυτές τις προϋποθέσεις και τους μηχανισμούς εξουσίας και κάθε άλλο φυσικά στην Ε.Ε. Εννοούμε βεβαίως το ΝΑΤΟ, τον Π.Ο.Ε. και το Δ.Ν.Τ., το G8 και σε τελευταία ανάλυση τον εγγυητή της παγκόσμιας ηγεμονίας του κεφαλαίου, τις Η.Π.Α.

Απ' αυτή τη σκοπιά η Ε.Ε. δεν είναι παρά ένας πόλος μέσης ισχύος και η ύπαρξή της εξαρτάται από την ισχύ των εθνικών κρατών που είναι ο πραγματικός κατανεμητής των ρόλων στο τραπέζι της ευρωπαϊκής διαπραγμάτευσης. Εξάλλου, η συμμετοχή ευρωπαϊκών χωρών στο G8 δείχνει το μέγεθος της ασυμμετρίας που επικρατεί στους κόλπους της Ε.Ε. και κανείς δεν αμφιβάλλει ότι εκεί ο καθένας εκπροσωπεί τα δικά του συμφέροντα και μόνον αυτά. Τελεία και παύλα.

Αν αφήσουμε όμως κατά μέρος τα φλιναφίματα της ισοτιμίας στον ενιαίο ευρωπαϊκό χώρο, εκείνο που έχει πραγματικά ενδιαφέρον είναι ότι υπάρχει πράγματι κοινή ευρωπαϊκή πολιτική όπου δυνατοί κι αδύναμοι συμμετέχουν και ισότιμα και "φιλότιμα". Είναι η πολιτική της τάξης και της ασφάλειας, με άλλα λόγια της καταστολής. Το ευρωπαϊκό φρούριο, η συνθήκη Σένγκεν, το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, η συνεργασία των δικαστικών αρχών που αφορούν πρόσωπα και κινήματα, η καταπολέμηση της "τρομοκρατίας και του οργανωμένου

εγκλήματος" και ότι αυτή συνεπάγεται για τα πολιτικά, ατομικά και κοινωνικά δικαιώματα, είναι η πρώτη πραγματική σύγκλιση που έχει επιτευχθεί στα πλαίσια της Ε.Ε., χωρίς διαξιφισμούς και χωρίς εκβιασμούς και απειλές. Απ' αυτή την σκοπιά οι ευρωπαϊκές χώρες δεν διαφέρουν σε τίποτε απ' όλα τα κράτη της γης.

Πως γίνεται όμως και σε στιγμές μεγάλων διεθνών κρίσεων να αναζητάται πάντα ή σχεδόν πάντα ένας ρόλος για την Ευρώπη απ' τα εμπλεκόμενα μέρη όπως τελευταία και για πολλοστή φορά στην ισραηλοπαλαιστινιακή διαμάχη; Και μάλιστα απ' την πλευρά των αδυνάτων; Αυτό μάλλον θα πρέπει να το αποδώσουμε σε κάποια περίεργα ιστορικά γεγονότα που συνέβησαν στο χώρο αυτό και δώσανε στην

Ευρώπη κοσμοπολίτικη -παγκόσμια διάσταση. Ήταν το αποτέλεσμα μιας μεγάλης ιστορικής πορείας που δημιούργησε μια παράδοση και στην οποία οι λαϊκές μάζες έπαιξαν τον σπουδαιότερο και καθοριστικό ρόλο. Η αναγέννηση, ο διαφωτισμός, το εργατικό κίνημα, τα κοινωνικά κινήματα διαμόρφωσαν

τους όρους όχι μόνο για ευρωπαϊκή αλλά για παγκόσμια συνύπαρξη. Και δεν πρέπει να ξεχνάμε πως στις πιο κρίσιμες στιγμές τα αφεντικά της Ευρώπης πρωτοστάτησαν στον διαχωρισμό και σε ακραίες περιπτώσεις στον πόλεμο και την αλληλοσφαγή.

Τώρα πως γίνεται οι επίγονοι αυτών που επέβαλαν όρους πολεμικής "όλοι εναντίον όλων" να διεκδικούν σήμερα τον ρόλο του ενοποιητή, αυτό δεν μπορούμε να το αποδώσουμε παρά μόνο στο κενό που άνοιξε η απουσία των κοινωνιών απ' το προσκήνιο της ίδιας τους της ιστορίας. Αυτό το κενό έρχονται να το καλύψουν τα αφεντικά της Ευρώπης βαφτίζοντας την εργαλειακή σχέση που έχουν όχι μόνο με τους λαούς αλλά και μεταξύ τους, Ένωση, καπηλευόμενοι ό,τι δεν τους ανήκει, έτοιμοι να εξοντώσουν κάθε ενότητα των λαών έστω κι αν χρειαστεί να διαλύσουν την μεγάλη ευρωπαϊκή ιδέα που κρύβουν στις τσέπες τους, αν και εφόσον βέβαια αυτή αντέξει στη δικιά τους λυκοφιλία.

Εμείς και η κόκκινη ζώνη

Η κόκκινη ζώνη αποτελεί το βασικό πόλο έλξης της συμμετοχής μας στο μπλοκ κατά της συνόδου κορυφής της Ε.Ε. το 2003. Όπως σε όλες τις συνόδους, είμαστε από τώρα κάτι παραπάνω από βέβαιοι για το τί θα συναντήσουμε στην πρώτη γραμμή. Οι δυνάμεις του κράτους έχουν κάθε λόγο να κινητοποιηθούν πρακτικά και ιδεολογικά με εκβιασμούς και απειλές για να αποτρέψουν ή να καταστείλουν την μαχητικότητα των διαδηλωτών.

Δεν είναι μόνο η σύνοδος είναι και η Ολυμπιάδα και πάνω απ' όλα είναι "το κύρος της χώρας" που υποδέχεται για τελευταία φορά τέτοια σύνοδο πριν αυτή εγκατασταθεί μόνιμα στις Βρυξέλλες. Η προετοιμασία ειδικών δυνάμεων του στρατού πέραν της αστυνομίας είναι επίσης σίγουρο ότι θ' αποτελέσουν τον συμπληρωματικό μηχανισμό καταστολής.

Γνωρίζουμε πως θα ξοδευτεί πολύ μελάνι για να κυλήσουν τα πράγματα εντός των ορίων που θέτει η ένστολη διαπραγμάτευση του κράτους και των αφεντικών.

Είναι επίσης σίγουρο πως δυνάμεις που θα είναι απ' την "από δω" πλευρά θα διεκδικήσουν ρόλους έχοντας κατά νου όχι την στρατηγική της αντιπαράθεσης αλλά στο πώς και με τι η αντιπαράθεση μπορεί να εξαργυρωθεί. Αν πάρουμε δε υπόψιν ότι στην Ελλάδα η ισχύς οργανώσεων, που εμφανίστηκαν ως καταπραϋντικό στην οργή που γεννά η σύγχρονη εκμετάλλευση είναι ασήμαντη έως ανύπαρκτη, δεν θα πέφταμε έξω αν αναμέναμε "ρολίστες του κινήματος" να σπεύδουν να καλύψουν το κενό τους. Μόνο που θα πρέπει να σκεφτούν όλοι μα όλοι πως στην Ελλάδα υπάρχουν ακόμη πάθη, κι αν δεν έχεις τη σοφία να δεχτείς τη διαφορετικότητα θα τα προκαλέσεις.

Ας μη θολώνουμε όμως τα νερά. Η εμπειρία των συνόδων έδειξε πως οι δυνάμεις που συσπειρώνονται ενάντια στα σχέδια των παγκοσμιοποιημένων συμφερόντων, ενάντια στη διαπραγμάτευση των πολιτικών υπαλλήλων του κράτους και του κεφαλαίου, δεν έχουν ούτε τις ίδιες αφητηρίες ούτε τις ίδιες ερμηνείες ούτε τους ίδιους στόχους, στρατηγικούς ή ιδεολογικούς. Η ίδια εμπειρία επίσης έδειξε πως υπάρχουν “πολλοί δρόμοι που οδηγούν στη Ρώμη”. Ο καθένας μπορεί να επιλέγει το μέγεθος των ευθυνών του και του ρίσκου των επιλογών του.

Η δική μας επιλογή είναι το Black Block. Και για την ακρίβεια η δημιουργία ενός Black Block. Πριν όμως μιλήσουμε για τις προϋποθέσεις και τους στόχους που απαιτεί μια τέτοια συγκρότηση θα πρέπει να κάνουμε μια απαραίτητη διευκρίνιση: Δεν υπάρχει ένα και μονοδιάστατο Black Block. Σε κάθε σύνοδο είχε διαφορετική παρουσία. Άλλα και αλλιώς γίνανε στην Πράγα, άλλα και αλλιώς στη Γένοβα, άλλα και αλλιώς στη Βαρκελώνη.

Η αμεσότητα, οι προθέσεις και η μαχητικότητα έχει αποδειχθεί ότι δεν προεξοφλούν την επιτυχή παρουσία. Και έχει αποδειχτεί ακόμη ότι η οργανωτική υπευθυνότητα αποτελεί τον καθοριστικότερο παράγοντα σε μια τέτοια διοργάνωση και στους τρεις χρόνους της (πριν, κατά τη διάρκεια και μετά). Σ’ αυτή την προϋπόθεση οι δυνάμεις που φιλοξενούν τη συνάντηση και στην προκειμένη αφού μιλάμε για το Black Block, οι δυνάμεις των αναρχικών και των αντιεξουσιαστών, έχουν εκ των πραγμάτων έναν ιδιαίτερο λόγο πάνω στο ζητούμενο. Κι αυτή η ιδιαιτερότητα για το 2003 βαρύνει περισσότερο τους Θεσσαλονικείς. Όμως, χωρίς προϋποθέσεις τίποτα δεν μπορεί να σταθεί όρθιο, καμία υπόσχεση δεν μπορεί να δοθεί αν δεν τις θέσουμε εδώ και τώρα.

Προϋπόθεση πρώτη: Κατεβαίνουμε ρητά στο δρόμο χωρίς λοξές ματιές στο νόημα της παρουσίας μας. Όποιος δεν μπορεί να δει ότι αυτές οι συναντήσεις μπορούν να θέσουν τις προϋποθέσεις για μια συλλογική διεθνική και συνειδητή ρήξη με το ίδιο το σύστημα της εκμετάλλευσης, ότι μπορούν να αποτελέσουν πηγή παγκόσμιας έμπνευσης, ότι η αλληλεγγύη και η ενότητα τίθενται άμεσα, ότι νέες σημαντικές συγκροτήσεις γεννήθηκαν μέσα σ’ αυτές προσπαθώντας να καλύψουν το κενό που άφησαν πίσω τους οι παραδοσιακές οργανώσεις, τότε ας πάει στα θεωρεία αυτής της πραγματικότητας για να κάνει τις επικρίσεις του ψάχνοντας για άλλοθι.

Προϋπόθεση δεύτερη: Κατεβαίνουμε για να διεκδικήσουμε την παρουσία μας στην κόκκινη ζώνη, μ’ ότι αυτό συνεπάγεται.

Η κόκκινη απαγόρευση είναι το σημείο αιχμής. Είναι το σημείο όπου θα προβληθεί η συνείδησή μας. Δεν κατεβαίνουμε για να διατηρήσουμε αλλά για να αλλάξουμε τους συσχετισμούς κοινωνίας και κράτους, κοινωνίας και κεφαλαίου. Δεν κατεβαίνουμε για να διαμαρτυρηθούμε αλλά για να τους αντιμετωπίσουμε πρόσωπο με πρόσωπο. Κι όχι από χιλιόμετρα μακριά επιδιόμενοι εκ του ασφαλούς στις παράπλευρες συνέπειες. Η κόκκινη ζώνη είναι ο νέος θεσμός των αφεντικών κι όπως κάθε θεσμός εξουσίας είναι ιμπεριαλιστικός.

Η πρόκληση είναι οφθαλμοφανής. Δημιουργούν συνθήκες πολέμου πριν ακόμη υπάρξουν οι προϋποθέσεις, δοκιμάζοντας με τον πιο εντυπωσιακό τρόπο τις ανοχές και τις αντοχές της κοινωνίας, ή το αυτό, την ίδια τους τη νομιμότητα. Σ’ αυτή την πρόκληση κατεβαίνουμε σηκώνοντας το γάντι της μετωπικής αντιπαράθεσης.

Προϋπόθεση τρίτη: Τίποτε δεν μπορεί να αποδώσει αν δεν υπάρχει ενότητα και καμιά ενότητα δεν μπορεί να εξασφαλιστεί αν δεν ξεπεραστούν οι ρόλοι και τα ιδεολογήματα που επιμένουν στην πολυδιάσπαση και στην περρίκλειστη δράση.

Με άλλα λόγια θα πρέπει να αντιληφθούμε έγκαιρα ότι μια τέτοια συνάντηση ξεπερνάει τα εθνικά δεδομένα, ότι καλούμαστε να φέρουμε σε πέρας όλες τις ανάγκες της (τροφή, στέγαση, οικονομικούς πόρους, εκδηλώσεις κλπ). Επειδή ταυτόχρονα δεν αναζητούμε τον οπτιμισμό και τον μαξιμαλισμό εκεί που δεν υπάρχει ή δεν είναι ώριμος να υπάρξει, κάτω απ’ τις ήδη διαμορφωμένες συνθήκες η ενότητα δεν μπορεί να υπάρξει παρά ως ενότητα μέσα στη διαφορά. Είτε με συνθέσεις είτε με συμμαχίες. Το ότι η εσωστρεφής μιζέρια της διαφοράς μπορεί να ανακαταληφθεί απ’ την ενότητα στη διαφορά για την πραγματοποίηση ενός συγκεκριμένου “σχεδίου” αν δεν μπορεί να κατανοηθεί πανελλαδικά, ας αναλάβει να το “επιβάλλει” η επαρχία της Θεσσαλονίκης.

Προϋπόθεση τέταρτη: Η ενότητα στην διαφορά πρέπει να γίνει εδώ και τώρα πραγματοποιήσιμη και λειτουργική, διότι η προπαρασκευή και προετοιμασία σε μια τέτοια σύνοδο πάει πολύ πιο πέρα απ’ τα επιφαινόμενα. Είναι διαδικασίες που δεν έχουν να κάνουν μόνο με το τί θα γίνει στη σύνοδο κορυφής αλλά κυρίως με το πως πάει να γίνει και τι θα μείνει. Είναι μια μεγάλη δοκιμή για να αποδειχθεί ή να μην αποδειχθεί η ικανότητα και η δεξιότητα των αναρχικών και αντιεξουσιαστών, να μπορούν να διαχειριστούν υποθέσεις που ξεπερνάνε την ομάδα και τις επιρροές της. Αυτό πρακτικά σημαίνει την άμεση προετοιμασία της ίδρυσης ενός Black Forum με πανελλαδική ισχύ και πανελλαδική συμμετοχή για να επιλύσει τα προαπαιτούμενα μιας διεθνούς συνάντησης κι όχι τα προβλήματά του.

Τέλος, για τον χαρακτήρα της παρουσίας μας το μερίδιο της ευθύνης είναι αποκλειστικά δικό μας κι ας αποφασίσουμε αν η σύνοδος κορυφής είναι μια ευκαιρία για φασαρίες ή για αντιπαράθεση με τον κόσμο της εξουσίας, αν είναι μια αρπαχτή ή το προϊόν της σταθερής σχέσης μας με την κοινωνία απ’ τη μια πλευρά και με το κράτος από την άλλη.

Ιδού η Ρόδος, ιδού και το 2003